

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 942/2019
16.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореске утаје из члана 225. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Бранка Крстајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6К бр.45/2017 од 05.03.2019. године и Вишег суда у Суботици 6Кж1 бр. 58/19 од 17.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 16. октобра 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Бранка Крстајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 6К бр.45/2017 од 05.03.2019. године и Вишег суда у Суботици 6Кж1 бр. 58/19 од 17.05.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 6К бр.45/2017 од 05.03.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела пореске утаје из члана 225. став 1. Кривичног законика за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истовремено, окривљени је осуђен на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, те одређено да је ову казну окривљени дужан да плати у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде и да, уколико је не плати у наведеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се сваких 1.000,00 динара новчане казне рачунати као један дан затвора.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. ЗКП, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка ОЈТ-у у Суботици плати износ од

39.000,00 динара, а суду износ од 57.800,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 422. тачка 1) ЗКП, према окривљеном је одбијена оптужба да је извршио једно кривично дело пореске утаје из члана 225. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Суботици 6Кж1 бр. 58/19 од 17.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Суботици 6К бр.45/2017 од 05.03.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Бранко Крстајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА „ослободити од одговорности за дело које му се ставља на терет“.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд побијану пресуду засновао на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати – на налазу и мишљењу судских вештака економско-финансијске струке Богдана Загорца и Оливере Шапурић, који су се према мишљењу браниоца упустили у оцену правних питања, а што је супротно одредби члана 113. став 2. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оценио је неоснованим, обзиром да је истоветне наводе бранилац окривљеног истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је другостепени суд ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу своје одлуке на страни два став 6. и 7. и страни три став први, изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да се наведени судски вештаци нису изјашњавали о правним питањима, већ о питањима из области рачуноводства. Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана

485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

У преосталом делу, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, због којих повреда је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца.

Међутим, у образложењу захтева, у вези са повредом кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да „радња извршења која је окривљеном стављена на терет није противна закону, нити другим позитивноправним прописима“ као и да из изведених доказа у току поступка не произилази постојање свести окривљеног нити намере да избегне плаћање пореза. Како се изложеним наводима захтева у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, уз сопствени закључак браниоца да радње које је окривљени предузимао нису противне закону, а из којих разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен недозвољеним.

Исти захтев је, по оцени овог суда, недозвољен и у делу којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Ово стога што бранилац окривљеног ниједном речју не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, односно на који начин је правноснажном пресудом у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, већ с тим у вези указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да иако се ради о кривичном делу са бланкетном диспозицијом суд у образложењу пресуде није навео који је закон или други општи акт, односно коју је конкретно одредбу окривљени повредио, а из ког разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председника већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић